

bring. — Jeg troer ogsaa, at vi i den forløbne Tid have vundet det, at Folket er blevet mere og mere opmærksomt paa den Iver, hvormed man ogsaa i andre Lande endogsaa i de senere Aar har gennemført en lignende Institution, og at de Lande, hvor den allerede tidligere er bleven gennemført, under ingen Omstændigheder have villet give Slip paa den, men at Folket har vidst at bevare den, selv ligeoverfor de meest tyranniske Bestræbelser af Regjeringen, og det i Lande, som ingenlunde befandt sig i en saadan politisk Frihedstilstand som vort. Det er altsaa med godt Haab, at vi kunne vente, at denne Sag endelig vil blive gennemført. Jeg troer, at det ikke blot er en høist vigtig Sag for Retspleien i det Hele, men at den ogsaa er et stort Udviklingsmiddel for at tilveiebringe den større Selvstændighed, som vi maae ønske efterhaanden at see indført i de forskjellige Kommuner i Landet, med andre Ord: et Mittel til, at større Folkeregjering i mangfoldige Tilfælde kan indføres.

Det kan ikke falde mig ind at ville gjen- nemgaa Lovforslaget i dets Enkeltheder; det er desuden Noget, som bedst forbeholdes til anden Behandling. Men det er blevet ytret af en æret Taler her i min Nærhed (Liebe), at man ikke skal kimse ad smaa Bidrag til at faae denne Sag forhandlet og behandlet. Jeg tillader mig derfor som Menig i Sagen at yttre mig om nogle enkelte Punkter, deels saadanne, som det forekommer mig, kunde trænge til en noget nærmere Dplysning, og deels nogle, som jeg er afgjort imod. Der blev sagt om denne Sag af den ærede Taler, som først havde Ordet (H. Hage), og som først her har indbragt et saadant Forslag, at det forekom ham, at Forslaget led af nogen Mangel paa Simp- lighed. Det er unægtelig ogsaa min Anskuelse om Lovforslaget, at det kunde være simplere og lettere forstaaeligt. Jeg sigter navnlig her strax til Begyndelsen, hvor der nævnes en Mængde Instanser for Straffesagers Behandling, og dernæst til § 5, som omhandler, hvad der kan behandles ved Underretterne. Det forekommer mig, at det ikke alene vilde være det Simp- leste, men ogsaa det Rigtigste, om man ind- strænkede sig til, at Underretterne, for hvilke kriminelle Sager først indbringes, havde Myn-

dighed til at afgjøre alle Sager indenfor en vis Grændse — jeg skal ikke inblade mig paa at bedømme, hvor Grændsen skulde være af Hensyn til Straffen — og naar en saadan Ret fandt Anledning til at henvise Sagen til Rævningerne, idet Straffen forekom den at maatte blive større, end den havde Ret til at idømme, at den da sendte Sagen videre. Det forekommer mig, at dette vilde være den rig- tige og naturlige Fremgangsmaade, naar man vil indføre en saadan Gedsborneret.

Det Næste, jeg vil tillade mig at gjøre op- mærksom paa, er det, der indeholdes i andet Affnits Kapitel II om Vidner. Jeg kan ikke troe, at det skulde være rigtigt, at man ikke ved Forundersøgelsen, Prøven for den Ankla- gedes Forbrydelse og dennes Størrelse, skulde have det fastsat som en ufravigelig Regel, at de Vidner, som staae op imod ham eller stille vidne imod ham, staae Ansigt til Ansigt mod ham, naar de blive forhørte. Jeg kan ikke troe det rigtigt, at man holder fast paa denne Indskrænkning i Tilfaldelsen af Vidner, at kun de, der høre indenfor en vis lille Grændse, skulde kunne stævnes til at møde i den Ret, hvor Undersøgelsen finder Sted, og ligeledes at man skal kunne lade Dommeren enten optage et Forhør ved en anden Dommer eller rejse til Vidnet for at forhøre ham og senere bruge hans Udsagn under Sagen. En saadan Næ- værelse af Dommeren hos Vidnet, for at op- tage dennes Forklaring, alene af den Grund, at han boer saa langt fra det Sted, hvor Retten holdes, at det berettiger ham til at nægte sin Tilstedekommen, finder jeg meget urigtig. Jeg anseer det for langt rigtigere at forpligte Vidnet til at møde, imod at erstatte ham det Tab, som en saadan Reise maatte foraarsage, naar han ikke boer i Nærheden af det Sted, hvor Retten holdes. Jeg skal til- lade mig at gjøre opmærksom paa, hvad Følgen kan blive i en saadan kriminel Sag, naar Vidne- forklaring paa denne Maade skal optages; det hedder saaledes senere i § 152, at Overanklage- ren af forskjellige Hensyn, som der nævnes, og hvis Bedømmelse i det Væsentlige er overladt til ham, kan unblade at skaffe tilstede ved Sagens Be- handling et Vidne, der har afgivet Forklaring under Forundersøgelsen, hvorimod han skal kunne